

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:

34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - Tel. 83-177

PODUREDNIŠTVO:

34135 Trst, Vicolo delle Rose, 7 - Tel. 414646

Polletna naročnina Lir 3.000

Letna naročnina » 6.000

Letna inozemstvo » 8.000

Poštno čekovni račun: štev. 24/12410

Leto XXVIII. - Štev. 35 (1416)

Gorica - četrtek, 28. septembra 1976 - Trst

Posamezna številka Lir 150

Sodobna Cerkev in totalitarni režimi Bolesten dogodek znotraj Cerkve

V pismu apostola Pavla Rimljanom je mesto, ki govori o oblasti in oblastnikih; glasi se: »Vsak človek bodi višjim oblastem pokoren; ni je namreč oblasti razen od Boga« (Rim 13, 1). Te apostolove besede so v Cerkev zmeraj delale težave, kako jih razlagati in umevati. Kaj namreč pomeni: Ni oblasti razen od Boga? Izhaja oblast naravnost od Boga in je zato nedotakljiva, sveta, nikomur odgovorna kot samo Bogu? Ali je ljudstvo dolžno le ubogati in spoštovati oblast? Ali se ne sme tudi dvigniti in oblastnike preganiti? Ali sme samo na svobodnih volitvah izbrati nosilce oblasti, ki so zato ljudstvu odgovorni?

Ves srednji vek in še dolgo v novi vek je bila razlaga katoliških filozofov in moralistov skoro enodušna, da je civilna oblast naravnost od Boga; vladarji prejmejo neposredno od Boga oblast, da vodijo ljudstvo. Tisti redki, ki so si upali v omenjenih časih učiti drugače, so bili navadno razglašeni za heretike in upornike.

Takšna razlaga oblasti je bila seveda zelo pogodu vsem vladarjem, ki so se zato še bolj čutili vzvišene nad ljudstvo, češ da so božji namestniki na zemlji, da so »od Boga postavljeni«. Zadnji te vrste vladar je bil Napoleon, ki je ob kronanju za cesarja baje vzkliknil: »Bog mi je krono dal, gorje, kdor se je dotakne!« Takšno miselnost o cesarski oblasti je bilo opaziti posebno med slovenskimi ljudmi za časa Franca Jožefa.

Toda že v srednjem veku so se pojavili nekateri, ki so besede apostola Pavla drugače razlagali: oblast ni naravnost od Boga, temveč ljudstvo določa, kdo naj vlada. Oblast je zato prava stvar v ljudstvu in nosilci oblasti imajo svojo oblast od ljudstva.

Sprva se je takim filozofom slabo godilo; preganjali jih je Cerkev, še bolj pa svetni vladarji. Vendar ideje ne umrjejo; če so prave, prej ali slej zmagajo: umreti morejo ljudje, ne pa ideje. Tako je bilo tudi z idejo oblasti. Od konca srednjega veka srečamo zmeraj več filozofov, ki zagovarjajo, da je izvir civilne oblasti pri ljudstvu, da je zato treba odpraviti vladarje po božji volji in vrniti državljano oblast.

Ta zamisel je postala resničnost leta 1786, ko so v Filadelfiji sprejeli ustavo prvih »Združenih držav Amerike«. Ta ustava namreč sloni prav na spoznanju, da oblast pripada ljudstvu. V Evropi je to geslo uveljavila francoska revolucija. Od nje ga je sprejel tako imenovani politični liberalizem. V manj kot sto letih se je demokratični način vladanja uveljavil zlasti v evropskih državah, čeprav ne povsod v enaki meri.

DVA ODLOČILNA DOKUMENTA CERKVE

Kaj pa katoliška Cerkev? Resnici na ljubo moramo priznati, da se je katoliškim filozofom, moralistom in tudi Vatikanu dolgo upirala razlaga, da je oblast od ljudstva in ne od Boga. Preveč so bili zakoreninjeni v misli o teokraciji v izraelski zgodovini in v dobesednem tolmačenju apostola Pavla. Poleg tega je imela Cerkev za sabo več kot tisočletno razlago o izvoru oblasti od Boga. Težko je bilo zato predrti z novim gledanjem. Vendar počasi je šlo, čeprav ne brez bolečin.

Tudi Cerkev s svojim učiteljstvom je polagoma pristala na demokracijo in na njeno razlago o nosilcih oblasti. Do te zmage je pa prišlo šele v sedanjem stoletju, ko se je Cerkev jasno izrekla za demokracijo in zoper vse totalitarizme.

Dva dokumenta sta v tem odločilna: božična poslanica Pija XII. iz leta 1944 in pa konstitucija Gaudium et spes drugega vatikanskega koncila. Pij XII. uči, da je demokratični sistem vladanja najbolj človeški, najbolj popoln in najboljši, kar jih je do sedaj človeštvo poznalo. Zadnji koncil podarja, da je v državi potrebno poiskati takšen način vladanja, kjer so vsem dane enake možnosti, ko se udeleženi pri vodstvu države in pri izbiranju voditeljev.

Mislím, da se je s temi posegi Cerkev enkrat za vselej odrekla sleherni podpori totalitarnemu vodenju države in tudi podpori totalitarnim režimom katere koli oblike in ideološke opredeljenosti: totalitarni režimi so nasprotni človeški naravi in ob čemu blagru; človek je svoboden in želi ostati svoboden ter v svobodi skrbeti za svoj časten blagor.

ZOPER VSAKO DIKTATURO IN TOTALITARIZEM

To, rekli bi, novo gledanje Cerkve na totalitarne režime se kaže po zadnjem koncilu na vseh ravneh in v vseh deželah. Povsod vidimo, kako Cerkev, zlasti še nekateri škofje nastopajo zoper diktature in totalitarne režime. To je zelo razveseljivo znamenje časov.

Začelo se je kmalu po zadnji vojni v socialističnih ljudskih demokracijah. Imeli smo vrsto škofov, ki so tudi za ceno življenja in zaporov branili demokratično svobodo ljudstva pred novo diktaturo. Naj omenimo nekatere:

Nadškof Stepinac in ves jugoslovanski episkopat z njim v raznih pastirskih pismih po drugi svetovni vojni. Stepinac je zato končal v zaporu.

Na Ogrskem je bil kardinal Mindszenty neuklonljiv borec za demokratične pravice svojega ljudstva in za njegovo svobodo od sovjetske okupacije. Končal je v zaporu.

Na Poljskem se že vsa leta po vojni oglašala zlasti kardinal Višinski. Oglašil se je tudi pretekle dni z zahtevo, naj Gierkov režim izpusti delavce, ki so stakali, in jih neha preganjati. In še in še bi lahko naštevali, kako se Cerkev v socialističnih režimih bori za demokratične svobodine ljudstva.

Toda diktature in totalitarni režimi so se pojavili tudi v številnih državah zapadne sveta: Čile, Brazilija, Spanija, Portugalska, v številnih državah Afrike in Azije. Gre za režime raznih barv in raznih ideoloških teženj; nekateri celo trdijo, da so »krščanski«.

Z veseljem smemo ugotoviti, kako so izginili škofje, ki so se kdaj udingali totalitarnim režimom, in se povsod z močnejšim ali šibkejšim glasom postavljajo v obrambo teptanih pravic ljudstva.

Nekaj imen: škof Camara v Braziliji, kardinal Hernandez v Čilu, škofje v Ekvadorju in drugih državah Južne Amerike. Škofje v raznih državah Afrike, posebno v Rodeziji in v Južni Afriki. V Rodeziji so pretekle dni aretirali katoliškega škofa Donalda Lamonta, češ da ni prijavil nekaterih črnih upornikov in da je tudi drugi hujškal k temu. Aretiranemu škofu grozi smrtna obsodba. Tudi v Južni Koreji je bil katoliški škof obsojen na veliko let ječe, ker je podpiral nekatere nasprotnike tamkajšnjega diktatorja.

Duh svobode veje v Cerkev in številnih deželah sveta; Cerkev se zmeraj manj čuti vezana na režime in zmeraj bolj na ljudstvo, posebno če je to teptano v svoji časti, v svoji svobodi in pravicah. To bo ob svojem času gotovo rodilo dobre sadove tudi za Cerkev samo.

K. H.

• Škof iz Augsburga (Zah. Nemčija) je 2. avgusta pisal sovjetskemu poslaniku v Bonnu javno pismo. V imenu svojih vernikov prosi Sovjetsko zvezo, naj že enkrat preneha s svojo versko in politično nestrpnostjo. Škof se pri tem sklicuje na helmsko listino, ki jo je poleg drugih 25 držav podpisala tudi SZ. Ni dovolj, da se take vrste listino podpiše, temveč je je treba tudi izpolnjevati.

• Iz milanske nadškofije je v zadnjih dveh letih odšlo v misijone 800 fantov in deklet na prostovoljno delo v dežele Tretjega sveta. Med civilnimi poklici so na prvem mestu zdravniki, potem učitelji in socialni delavci. Ti prostovoljni delavci ostanejo v tujini več let kakor se sami odločijo in podpišejo zadevno pogodbo z raznimi socialnimi organizacijami.

Preteklo nedeljo je sv. oče Pavel VI. v običajnem srečanju z verniki v svoji poletni rezidenci v Castelgandolfu izrekel sledeče besede:

»Razni dogodki, ki so izraz nesoglasanja, zadnje čase trgajo celotnost, enotnost in pristnost Kristusove družine. Najbolj bolesten, in zakaj tajiti, najbolj težak je nastop enega naših sobratov v škofovski službi, ki je kljub nasprotnim opozorilom, brez dovoljenja posvetil nove duhovnike in tako zapadel kazni suspenzije od cerkvenih opravil, ki jo predvideva cerkveni zakonik. Medtem pa je prišla vest, da si ta sobrat še naprej prisvaja pravico opravljanja bogoslužja dejanja ne da bi se prej spravil s Cerkvijo.«

»Ta sobrat v škofovstvu« je znani francoski nadškof Marcel Lefebvre, ki je očitno izzivajoč samega sv. očeta kljub suspenziji opravil zadnjo nedeljo 29. avgusta slovesno sv. mašo v latinščini v športni dvorani v mestu Lille, severna Francija.

Sv. maše se je udeležilo nad šest tisoč oseb, ki so prišle ne samo iz Francije, ampak tudi iz Anglije, Švice in Italije. Ni manjkalo seveda časnikaarjev, ki z užitkom poročajo o vsem, kar je v Cerkev bolestrnega in nezdravega.

Res samo tragičen incident?

»Slo je le za tragičen in obžalovanja vreden incident,« je zastopnik Vzhodne Nemčije zatrjeval Silvano Bertarelli Corghi, ženi italijanskega šoferja Benita Corghija, ki ga je vzhodnonemška obmejna milica ustrelila na mejnem bloku Vzh. Berlina.

Pišejo, da je gospa-vdova Corghi odgovorila vzhodnonemškemu diplomatu: »To, kar se je zgodilo, je po mojem le nerazumljiv in neopredeljiv način obrambe socializma. Mi smo plačali visoko, previsoko ceno. Upajmo, da bo to čemu služilo, da vam bo vsaj pomagalo razumeti, da se socializem ne brani z umori. Govori vam komunistka. Ravno včeraj sem odprla kovček svojega moža in našla v njem izvod spomenice iz Jalte (Palmira Togliattija). S takimi besedami, s takimi razlogi se brani socializem.«

Teh besed komunistični dnevnik L'Unità ni prinesel, pač pa jih je objavil Corriere della Sera. Ta milanski dnevnik je prinesel tudi besede komunističnega tajnika iz Reggio Emilia, Antonia Bernardija: »Razumeli so, da bi ta tragični dogodek lahko uničil ugled, ki si ga je Vzhodna Nemčija pridobila zadnje čase na olimpijskih igrah.«

Tednik Famiglia Cristiana, ki prinaša zgornje poročilo, dostavlja tudi svojo besedo razlage. Pravi, da samo gospa Corghi zasluži razumevanje. Kot prepričana komunistka ni hotela, da bi nasprotniki umor njenega moža izrabili zoper socializem. Toda gospa pozablja, da se je, kakor njenemu možu, zgodilo že 166 ljudem, ki so postali žrtve socialistične milice na tisti državni meji. Poleg tega so še tisti, ki so v ječah in norišnicah v socialističnih deželah, ker so si upali ugovarjati svojim socialističnim diktatorjem.

Oba komunistična privraka, diplomat iz Vzhodne Nemčije in komunist iz Italije, sta pa reveža. Vzhodnonemška komunistična milica bo streljala še naprej kot je streljala do sedaj na vse, ki so hoteli ilegalno čez mejo: 167 znanih primerov dovolj glasno priča o tem. Tajnik iz Reggio Emilia pa sme upati, da bo Vzhodna Nemčija še naprej proizvajala atlete v serijah in tudi ostrostrelce na meji prav tako v serijah. Saj ji druga ne ostane. Sociali-

SVOJEVRSTNA PRIDIGA

Vse cerkveno opravilo je trajalo dve uri in pol, sama pridiga nad eno uro. Neposlušni škof je obtožil rimsko kurijo, da dela na uničenju Cerkve. Reforme, ki jih je sprejel zadnji koncil, prinašajo grenke sadove in pomenijo zmago svobodomiselnih katoličanov, zmago tistih, ki so za povezavo Cerkve z revolucijo in uporništvom.

Iz te prešuštvne povezave ni moglo nastati drugo kot bastardi; sedanji obred sv. maše je bastard; zakramenti, kot se sedaj delijo, so bastardi; duhovniki kot sedaj prihajajo iz semenišč, so duhovniki bastardi.

Nato je nadškof orisal pristno podobo papeža: »Papež je tisti, ki ohranja sadove tradicije. Papež je tisti, ki služi resnici. Če tega ne dela več, neha biti papež.« Očitno papež Pavel VI. po nadškofovem mnenju nima teh lastnosti.

Nadškof Lefebvre je nato ostro obsodil ekumenski dialog s protestanti, anglikanci in pravoslavni. Za katoličana obstaja le en dialog: da anglikanca ali protestanta pridobiš za katoliško Cerkev. Anglikanski nadškof v Canterburyju, primas angleške Cerkve, je krivoverec in rimska Cerkev bi morala z njim tako ravnati.

Nadškof Lefebvre deli zakrament sv. birme

V rimski Cerkev je treba napraviti red, kot ga je naredil vojaški režim v Argentini. Po mesecih zmešnjav mu je uspelo dati deželi mir in prebivalstvu delo, je nadškof vedel povedati. Izjava, ki prica o slabi politični razgledanosti nadškofa.

Tudi za komunizem je imel msgr. Lefebvre ostre besede: »S komunizmom ne more biti razgovora, kajti resnica in zmota sta nezdružljivi kot sta nezdružljiva Bog in hudič. Evropa je v nevarnosti, da jo v bližnji bodočnosti preplavijo sovjetske armade.«

Nadškof je zaključil svoja izvajanja s trditvijo, da se ne bo oziral na izrečeno mu cerkveno kazen in da bo še naprej držal odprta svoja semenišča in posvečal svoje semeniščnike.

POSLEDICE TAKEGA RAVNANJA

Najprej bodi jasno, da ostane msgr. Lefebvre naprej škof v moči svojega posvečenja, kakor ostane duhovnik vedno duhovnik, čeprav je preveden v laiški stan. To se pravi, vsaka maša, ki jo opravi, je veljavna, čeprav nedovoljena, in vsako posvečenje je veljavno, čeprav nedovoljeno. Maša v Lillu je bila torej veljavna, vsi duhovniki, ki jih je msgr. Lefebvre posvetil ali bo še posvetil, so pravi duhovniki.

Uporni nadškof zaenkrat noče shizme, tj. razkola, da bi se uradno ločil od rimske Cerkve, zato ga po mnenju strokovnjakov iz cerkvenega prava, po zadnjih nastopih še ne zadene avtomatično izobčenje iz Cerkve. To bi se zgodilo, če bi izrecno in zavestno razglasil svojo ocepitev od Cerkve.

Seveda pa dela ugledu, enotnosti in celovitosti Cerkve s svojim trmastim ravnanjem veliko škodo. Očitno gre tu ne več za ljubezen do Cerkve, temveč za oboževanje lastne osebe in lastnih stališč, torej za napuh in samovoljo.

Papež vikar za rimsko mesto kardinal Poletti je za nedeljo 29. avgusta odločil, naj bi se po vseh rimskih cerkvah molilo za sv. očeta, za edinstvo Cerkve, katere jantstvo je prav sv. oče in za spreobrnjenje v zmoti blodečih »saj je to trenutek trpljenja in globoke bolečine za vso Cerkev«.

zem oziroma komunizem pride na oblast s terorjem in se le s terorjem in diktaturo obdrži na oblasti.

■ V prvi polovici leta 1976 je bilo v Jugoslaviji 17.994 prometnih nesreč, pri katerih je bilo 1.796 mrtvih, 24.588 pa ranjenih. Najbolj se je zmanjšalo število smrtnih nesreč v Vojvodini in Sloveniji (za 15 odstotkov), najbolj povečalo pa se je na Kosovu in Makedoniji: za 36,8 oz. 27,8 %.

Ljudje zaradi potresa zapuščajo Furlanijo

Po 6. maju letos je iz stosednjih občin videmske in pordenonske pokrajine začasno ali dokončno odšlo več kot 8.000 ljudi. Po neuradnih podatkih pa je število ljudi, ki so zapustili svoje domove in se preselili drugam, še znatno večje.

Najbolj prizadeto področje je menda zapustilo 5.500 ljudi. Gre za kraje okoli Humana, Pušje vasi in Artegne, kjer je bilo razdejanje najhujše. Tem je treba dodati 4.480 ljudi, ki so zapustili kraje, kjer je bila škoda zelo velika, vendar ne katastrofalna, nadaljnjih 907 oseb pa je odšlo s področja, ki je bilo tudi prizadeto, vendar brez žrtv in z manjšo gmotno škodo. To področje obsega tudi Videm in Pordenon. Odšlo je skupno 10.887 oseb. Pri tem pa je treba upoštevati, da se je iz najbolj prizadetega področja preselilo v bližnje kraje 2.906 oseb, tako da lahko govorimo le o 8.791 odselitvah.

V zvezi s tem velja tudi upoštevati podatek videmske kvesture, po katerem se je število izstavljenih potnih listov od 7. maja do 20. julija povečalo za tisoč v primerjavi s istim obdobjem lani.

Tudi policijski uradi posredujejo gornje podatke, ki v bistvu potrjujejo številke, ki jih je zbral in posredoval prof. Luciano Di Sopra. Po mnenju policije se je odselilo 7 do 8 tisoč oseb, ki so se usmerili v druga italijanska mesta in tudi v tujino, Avstralijo, Argentino, Kanado, Belgijo in Nemčijo.

Duhovna rast na taboru

Mislím, da je skavtska organizacija ena izmed tistih, ki ima vse pogoje in veliko možnosti za uspešno in plodno delo med mladino. Treba je seveda te pogoje pravilno usmeriti in dane možnosti vsestransko izrabiti; končno je nujno potrebna še nesebična pripravljenost voditeljev in organizatorjev, ki so za življenje skupnosti najbolj odgovorni.

Skavtsko življenje ali življenje skupine ljudi v bratskem dialogu med seboj in z naravo je prav gotovo privlačno za vsakega mladega človeka. V današnjem svetu, ko je človeku tako težko pogledati izza plota lastne sebičnosti in navezati dialog s sočlovekom, ko mu je včasih nemogoče rešiti se iz začaranega kroga banalne vsakdanosti in ko ga neusmiljena stvarnost duši ter stiska iz njega še zadnje sokove, je tako življenje, življenje skupnosti v naravi, edini izhod ali zadnja rešilna bilka sredi naše ravnodušne in neizprosne družbe.

Vendar se mi zdi, da je pri naši skavtski skupnosti vse preveč poudarjena tehnična in praktična plat njenega delovanja; njeni člani se morajo znajti v vsaki težavi, v vsaki nepriliki, postati morajo iznajdljivi in neodvisni ter si pridobiti čimveč spretosti in organizacijskega duha, ki naj jim omogoča življenje na prostem.

To je seveda nujno potrebno, če hočemo živeti v naravi, daleč od vseh pripomočkov, ki nam jih nudita civilizacija in napredek. Na vse moramo biti pripravljeni, če se hočemo za nekaj časa oddaljiti svetu in vsem njegovim ugodnostim.

RAZGOVOR IN RAZMISLJANJE

Vendar je današnjemu človeku še veliko bolj od take odmaknjenosti potrebna duhovna in notranja prenovitev in rast. Nujno je, da zdaj pa zdaj zaustavi prehitri tok svojega življenja ter zbere razkrajajoče se sestavine svoje človečnosti.

Nočem s tem trditi, da zanemarjamo duhovno življenje, da opuščamo molitve ali razne duhovne misli, da imamo premalo poučnih in vzgojnih predavanj ali da je naša verska vzgoja na taboru kakorkoli pomanjkljiva. Nikakor ne.

Vendar nam za notranjo rast ne zadostuje nauki in lepe razlage, ne zadostuje nam molitev in razne vrste obredov. Vse bolj so potrebni skupni razgovori in razmišljanja, ki bi nam pomagala iskati same sebe in preko sebe še ostale. Pogovori, ki bi pripomogli k temu, da bi se drug drugemu odpirali, da bi se drug drugega spoznali.

Morda bi se tako naučili iskati v sočloveku le dobre lastnosti, tiste lastnosti, ki jih vsi skrivamo zaradi strahu pred svetom, zaradi šibkosti ali nemoči. Morda bi spoznali, da niso ljudje ravno hudobni, da imajo v sebi tudi drobne kali plemenitosti, pa čeprav globoko in varno zakopane. Morda bi spoznali, da osimmo tudi sami vsaj trohico dobrote v sebi in da je samo egoizem tista debela skorja, katero je treba predreti, da dospemo do jedra. In morda bi prav v tem jedru, v tem najmanjšem delcu našega bitja dobili še nepoznane sile in neizrabljene moči.

Kaj bi še nadalje govorili o tem, ko pa imamo tako malo časa, da bi ga posvetili takemu razmišljanju; mogoče bi čas še dobili, a tako naporno je in obenem še neprijetno, če si moraš priznati vso svojo podlost, če se tako zelo poniža in poveš, da sta vsa tvoja zunanja dobrota in prijaznost zlagani, da je zlagano vse tvoje življenje, ker nisi imel časa in volje, da bi zaživel tisto pravo življenje, da bi prišel do jedra in se tako srečal s svojim bistvom in mogoče s smotrom svojega življenja.

SKAVTSKA MAŠA

Te misli so se v meni vse bolj utrdele, ko smo se letos na Jamboreeju skupno s Tonetom pripravljali na mašo, zlasti na prvo skupno mašo. Tema maše je bila: narava in Bog. To je bila tudi tema razgovorov, ki jih je imela vsaka skupina ali podtabor zase. Razgovori so se odvijali prosto in vsakdo je od svojega nekaj prispeval in najsí je bilo še tako preprosto, je gotovo obogatilo vsakega izmed nas.

Maša ni bila več samo vsakdanji in včasih dolgočasen obred, ampak nekaj, k čemu smo vsi prispevali. Zastopniki vsakega podtabora so namreč zbrali in uredili misli lastne skupine in jih pri skupni daritvi posredovali vsem ostalim.

Prisostvovali oziroma sodelovali smo pri posebni vrsti molitve, ki je zbegala vsakega izmed nas; iz naših ust, iz ust naših sovrstnikov so prihajali na dan problemi in dvomi, prošnje in daritve, bolest in veselje; iz tistih besed je dihalo naše življenje, naše iskanje in beganje, naša negotovost in nemoč.

Vse, kar smo slišali, je bilo doživeto in pristno, vse je prihajalo iz nas in maša je postala res del nas samih, srečanje naših misli, naših prizadevnosti, srečanje naših duš. Božja beseda je bila potem le še dopolnilo nas samih, pomoč, h kateri smo se lahko zatekli v svojih dvomih, postala je le smer, v kateri naj bi se naše iskanje nadaljevalo.

Témi, katerima sta bili posvečeni drugi dve maši oziroma razgovori na našem Jamboreeju, sta bili še prijateljstvo in pravičnost. Neverjetno, kaj vsega lahko spoznaš ob takih pogovorih. V prvi vrsti se moraš prepričati, da ima tudi tvoj prijatelj, o katerem si vedno mislil, da je pač površen in nezrel, zelo globoke misli, da je nadvse občutljiv za določene probleme in da te v svoji tenkovidnosti celo prekaša.

Spoznaš, da si samega sebe smešno dvigal nad vse ostale, medtem ko so bili ti v svoji skromnosti in brez donečih besed daleč pred teboj.

Končno se spoznaš, da si v svojem egoizmu prezrl tisoč in tisoč problemov okrog sebe in da so tvoje težave v primeri s težavami vseh ostalih le skromne sence. V takih spoznanjih zaživiš s skupnostjo, zadhišaš z njo, tudi če samo za trenutek, vendar si v tem trenutku res človek.

K takemu življenju in k taki molitvi nas je na taboru navajal Tone. To so bili seveda le zametki, le smernice, po katerih naj bi se uravnavalo naše taborno in vsakdanje življenje. To je bil le začetek, saj so bili mnogi izmed nas še nepraviljeni na tako odprtost in jim je ta vrsta sodelovanja bila prenaporna.

Mislím pa, da je vsakdo izmed nas podzavestno čutil, da je edinole ta pot prava, da si bomo le z nenehnim iskanjem in udejstvovanjem, z vztrajno pripravljenostjo in odprtostjo do vseh življenjskih ključev pridobili tisto spoznanje in duševno moč, ki nas bo morda le privedla do optimističnega pogleda na svet in prek njega do zaupnega hrepenenja po Bogu.

GORISKA SKAVTINJA

Bralci pišejo

Neobjektivno pisanje

Po naključju mi je prišla v roke revija »Dan« (julijška številka), v kateri objavlja daljši članek o letošnjih volitvah Karel Šiškovič. Pravi, da je bil podoben članek izpod istega peresa objavljen tudi v ljubljanskih »Naših razgledih«.

V članku omenjeni Šiškovič na dolgo in široko govori o uspehih PCI, omenja, da si je DC znala v naših krajih ustvariti v tridesetih letih vladanja »nekažno jedro«. O Slovenski skupnosti pa piše vselej v negativnem smislu: o njej ima skoro same take izraze: »Očividno ji je ušlo precej volivcev« (stran 4), »Slovenska skupnost postopoma nazaduje« (stran 6), »Zatorej vsakršno slepomišljenje okrog števila Slovencev v Benečiji in Kanalski dolini zaradi pičlega števila glasov Slovenske skupnosti...« (stran 6) in zaključuje z izredno »znanstveno« in »globoko« domisljico: »Naj bo premik na levo tudi za nas napoved lepih časov.«

V članku nisem razbral ene objektivne besede na račun Slovenske skupnosti. Gre mimo zgodovinske resnice, da je slovenska stranka prvič v zgodovini beneškega ljudstva prešla v čedajskem okrožju okrog 350 glasov, v tolmeškem (pod kate-rega spada tudi Kanalska dolina) nad 300 glasov ter prav tolikšno število v videmskem področju, kjer živi mnogo Slovencev, predvsem priseljencev in onih iz mešanih zakonov. Tudi iz Slovenije se jih mnogo poroči v te kraje. O vsem tem nič, prav tako nič o trdem boju in delu Slovenske skupnosti in o njeni nenadomestljivi vlogi, ki jo je imela v korist slovenstva tudi pri preteklih volitvah.

Mislím, da bi bilo bolje, ako bi se Karel Šiškovič posvetil pisanju svojih spominov iz zagrizeno aktivne vidaljevske kominformistične dobe v Trstu, kakor da se s tako »objektivnostjo« posveča vsakdanji politiki. Ti spomini iz leta 1948 bi utegnili biti za nas in zanj osebno kaj poučni in zanimivi!

Prijatelj resnice

■ Španska vlada zaenkrat ne misli dovoliti povratka voditelja španske komunistične partije Santiagu Carrillo in Dolores Ibarruri, češ da bi njun povratek škodoval oziroma spravil, ki se sedaj ustvarja v Španiji. Seveda levičarski krogi zaradi tega protestirajo in pravijo, da je španska vlada naredila »politično napako«.

OD TEDNA DO TEDNA

■ Evropska komisija za človekove pravice je ugotovila, da se britanska vojska na Sev. Irskem poslužuje pri zasliševanju nečloveških metod, katerih cilj je, prisiliti psihično strto žrtev, da izda zahtevane podatke. Tako so britanski oficirji zadnje čase uporabljali metodo »kapuce«, ki je v tem, da zaporniku dajo na glavo težko kapuco, obenem pa zganjajo okrog njega neznan hrup.

■ Princ Bernard, mož nizozemske kraljice Julijane, se je odrekel vsem svojim uradnim funkcijam, ki jih je imel, med njimi položaju glavnega nadzornika holandskih oboroženih sil. Princ Bernard je namreč zapleten v afero »Lockheed«. Obtožujejo ga, da je prejel od omenjene severnoameriške letalske družbe več kot milijardo lir podkupnine za prodajo določene števila letal holandskemu vojaškemu letalstvu.

■ V Zahodni Nemčiji je strmoglavilo od leta 1961 že 167. vojaško letalo tipa Starfighter, ki jih je nemška vlada svoj čas kljub opozorilom, da niso varna, nabavila za svoje letalstvo v ZDA. Pilotu je to pot uspelo rešiti se s padalom.

■ Pretekli petek je London po 38 dneh doživel prvo ploho. Pravi, da že 200 let Vel. Britanija ni doživela take suše kot je bila letošnja. V naših krajih pa je bil avgust najhladnejši v zadnjih 20 letih in tri stopinje pod povprečjem. Velika gmota hladnega zraka, ki se je od 22. julija do 23. avgusta zadrževala nad našimi kraji, je povzročila nestalno vreme, dopustnikom pa pokvarila počitnice.

■ Kitajska vlada še vedno prikriva, koliko človeških žrtev je zahteval strahoviti potres 28. julija letos, ki je skoraj docela uničil mesto Tangšan in povzročil hudo gnotno škodo tudi v Pekingu in drugih krajih. Po tem potresu so zabeležili kar 4.000 sunkov, ki so prenekaleti imeli tudi 6. ož. 7. stopnjo po Richterjevi lestvici. Iz diplomatskih krogov, ki so akreditirani pri kitajski vladi, je sedaj pronicila vest, da je število mrtvih, ranjenih in pogrešanih preseglo pol milijona ljudi.

UTRIP CERKVE

Spremembe med duhovniki

Ap. adm. v Kopru

V juniju letos je bila ustanovljena nova župnija svetega Odrešenika v Novi Gorici. Začasno bo njeno središče v pokopališki cerkvi presvete Trojice. Upravo nove župnije prevzame Rudolf Gašper, dosedanji župnik v Mirnu.

Druge spremembe: Albreht Ivan - upravitelj župnije Lokavec, Bajec Pavle - kaplan v Tolminu, Berce Viktor iz Ilirske Bistrice v Budanje, Blažič Ivan - kaplan v Idriji, Brus Dominik iz Vojskega v Podbrdo, Furlan Ivan - župn. uprav. v Senožečah, Hrvatini Marijan iz Senožeč na Planino, Ipavec Jože - kaplan v Kopru, Kastelic Ludvik iz Sečovelj v Ilirsko Bistrico (Sv. Peter), Kobal Danilo - kaplan v Solkanu, Kobal Lojze - žup. uprav. v Studenem, Koritnik Franc iz Hrušice v Matenjo vas, Kos Marko - žup. uprav. v Hrušici, Kržišnik Janez - kaplan v Postojni, Maslo Ivan - žup. uprav. v Sežani, Mavrič Ivan - žup. uprav. v Sečovelj, Mislaj Franc - kaplan v Cerknem, Pegan Jože - kaplan v Kopru, Pirih Metod - spiritual v ljubljanskem bogoslovnem semenišču, Podberšič Renato - na ordinariatu v Kopru, Rovtar Jože - žup. uprav. v Bukovici, Sirk Milan - žup. uprav. v Volčah, Sorč Ciril - žup. uprav. na Vojskem, Valič Cvetko - kaplan v Izoli, Zakelj Mirko - žup. uprav. v Mirnu, Bajec Ivan odhaja v misijone na Slonokoščeno obalo.

● Trgovci v Lurdu so se razhudili nad stalnim spotikanjem raznih časopisov v Franciji in drugod zaradi njihovega trgovskega dela. Objavili so skupen protest, v katerem pravijo, da niso ne boljši ne slabši kakor trgovci po vsem svetu in zato zahtevajo spoštovanje za svoje delo. Lurški župan in lurški škof sta o tem protestu izjavila, da z njim soglašata.

● Irci imajo danes v misijonih kar 5.848 svojih misijonarjev. Velika večina so duhovniki: 3.235; sester redovnic je 2.741, ostali so misijonski bratje, 328 pa je laikov. Irska ima tri milijone prebivalcev. Če te podatke primerjamo s slovenskimi, bi morali Slovenci imeti v misijonih 1.500 delavcev, da bi tako z irskimi ohranili enako razmerje.

● V Kolumbiji so vladne čete ubile pri nekem spopadu z levo usmerjenimi gverilci španskega duhovnika Florentina Agudela, ki se je že nekaj časa boril v njihovi vrstah.

ŠE O TEČAJIH ZA ZAROČENCE

Resna priprava na zakon je neobhodno potrebna. To italijanski škofje v svojem dokumentu o zakonu in družini znova in znova poudarjajo. Zato pogosto omenjajo tečaje za zaročence, ki se vedno bolj širijo, ki so se dobro obnesli, kjer jih imajo in jih zaročenci, ki jim je pri srcu zakonska sreča, radi obiskujejo. V teh tečajih večji predavatelji zaročencem razlagajo verska in moralna vprašanja zakona ter jim osvetljujejo človeške dobrine zakona kot so spolnost, ljubezen, družina.

Te tečaje bo treba prirejati v vedno večjem številu in na različnih krajih ter jih neprestano pripravljati. Ustvariti je treba v mladih ljudeh miselnost in prepričanje, da je zakon brez resne priprave v današnjih časih zelo tvegan kot zgovorno pričajo družinske žaloigre nešteti dvojic. Zaročence je treba prepričevati, da se tečajev udeležujejo, tudi če se zahteva od njih napor in žrtve zaradi urnika ali oddaljenosti. Vzbuditi je treba v njih čut odgovornosti, ki jo z zakonom sprejemajo.

Če pa kdaj res ni mogoče, da bi se zaročenci udeležili takega tečaja, mora pa njihov dušni pastir poskrbeti, da v številnih osebnih razgovorih razpravlja z njimi o vseh važnejših vprašanjih zakona in družine.

Tudi pri nas na Goriškem in Tržaškem se vršijo taki tečaji za slovenske zaročence. Vsi, ki imajo v načrtu nastopiti zakonsko skupno pot, naj se jih udeležijo. Poznamo naj se pri svojih dušnih pastirjih, kdaj se vršijo in kje. Na Goriškem se jih lahko udeležijo tudi onstran meje na Kostanjevici, kjer jih imajo večkrat na leto.

Kamenčki

Oglasila se je tudi revija Znamenje

V Katol. glasu smo 8. aprila letos objavili krajši članek pod naslovom »Križarska vojna?« Članek je napisal laični sodelavec našega tednika, ki se je podpisal s šifro. Na ta članek se je oglasil v 3. številki letošnjega Znamenja njegov urednik Rafko Vodeb. Najprej ponatisne naš članek in potem doda naslednje opombe: (Čeprav so dolge, jih navajamo dobesedno).

Strupena natolcevanja, ki jih Katoliški glas pogosto objavlja proti naši družbeni ureditvi in proti prenovitvenim prizadevanjem v slovenski Cerkvi, so tako prozorna in iz trte zvita, da ne zaslužijo odgovora. Naj bo tokrat izjema, da mojega molka ne bi kdo imel za zadrego ali priznanje.

1. Kdor je razumno bral moj članek »VEČNI« RIM — »RDEČI« RIM?, je lahko brez težave razbral, kaj očitam italijanskemu episkopatu:

a) da ne loči med vero in družbeno-politično dejavnostjo (medtem ko npr. francoski škofje to zelo dobro ločijo); vernik lahko v družbenopolitičnih stvareh uporabi marksistično analizo ali sodeluje z marksisti, pa zato še ni nujno, da bi zatajil svojo vero ali se odpovedal svojemu nazoru;

b) da se skuša bojevati za evangelijske vrednote s političnimi sredstvi;

c) da grozi s spopadom in pritiska s cerkvenimi disciplinskimi sankcijami na duhovnike in vernike zaradi njihovih političnih izbir; papežev neposredni poseg v italijansko predvolilno kampanjo te dni je višek te nedopustne politizacije vere: ni težko prerokovati, kakšne bodo posledice.

2. Zagovarjati dandanes križarske vojne s pretežno, da so obvarovale Evropo pred mohamedanstvom, je tipična drža klerikalnega makiavelizma.

3. Namigovati, da v Jugoslaviji ni verske svobode, je zlonamerno klevetanje, ki škodi naši domovini in Cerkvi ter zato tudi slovenski manjšini v Italiji. Nezaupanje, ki so ga v posameznih primerih deležni verniki, ima zelo stvarne osnove v bližnji preteklosti: zlasti v ravnanju nekaterih

Pravi in ponarejen denar

Blizu Piacenze v severni Italiji se že dolgo govori, da se neki osebi prikazuje Marija Devica. O tem vedo povedati veliko posebno nekatere preveč pobožne osebe, ki menijo, da brez prikazovanj ni prave vere. Zato hodijo v tisti kraj v zelo velikem številu. Tudi iz Slovenije.

Škof v Piacenzi je prepovedal, da bi se duhovniki udeleževali romanj v tisti kraj; tudi vernikom svetuje, naj ne hodijo, kajti vsa zadeva ni raziskana in je močan dvom, da je vse skupaj le prevara.

S prikazovanji je namreč kot z denarjem: lahko je pristen, lahko je ponarejen. Včasih so ponarejeni bankovci tako podobni pristnim, da jih tudi izučeno oko težko loči. Tako je tudi s čudežnimi prikazovanji: včasih je težko ugotoviti, kdaj so pristna in kdaj le navidezna. V ta namen je potreben čas, ki je za vsako stvar najboljši sodnik. Kako je to res, pričajo statistike. Od leta 1930 do danes je bilo najmanj 210 Marijinih »prikazanj« v 30 deželah. Stevilne je Cerkev zavrnila, druga ko sama od sebe prenehala, o tretjih se še razpravlja. Samo tri je Cerkev priznala za avtentične: Beauraing in Banneux v Belgiji ter v Sirakuzi na Siciliji.

■ V Franciji je odstopil vladni predsednik iz golističnih vrst Jacques Chirac. Nasledil ga je 52-letni Raymond Barre, ki je bil v Chiracovi vladi minister za zunanjo trgovino. Barre je osebni prijatelj predsednika francoske republike d'Estainga in znan gospodarski strokovnjak.

uradnih predstavnikov slovenske Cerkve med vojno (nedavno objavljeni dokumenti nedvoumno pričajo, da je šlo za pravo narodno izdajstvo) in v sorodni miselnosti, ki je deloma živa še danes; to miselnost razodeva tudi pisanje Katoliškega glasa.

4. Dokler bo v Cerkvi toliko nesvobode in prisile (imena in dogodki so vsem znani), toliko povezovala z izkoriščevalci in zatiravci nemočnih, toliko klerikalizma, so njene tožbe o preganjanju vere v nekatere deželah povsem neprepričljive: kdor uporablja politična sredstva, mora računati tudi s političnimi posledicami.

5. Revija Znamenje dobiva subvencijo iz istega vira kot npr. Teološka fakulteta v Ljubljani. Je torej po logiki goriškega lista tudi ona »ideološko vezana«? Ali si gospodje pri K. g. res ne morejo misliti, da bi bili sodelavci naše revije vendarle lahko tudi iskreni in pošten?

6. Naša revija se ni nikoli ponašala z nalepko »krščanska«, ker je načelno proti nalepkam. Vendar: nam K. g. lahko navede članek ali stavek, s katerim smo se tako pregrešili proti kakšni bistveni krščanski resnici ali vrednoti, da se po njegovi sodbi ne bi smeli več imeti za kristjane?

Rafko Vodeb

K tem dolgim glosam g. Vodeba postavljamo prav toliko vprašanj:

1. Natolcevanje pomeni pripovedovanje izmišljenih, slabih stvari o nekom. Naj nam zato g. Vodeb navede članke, ki smo v njih govorili izmišljene in slabe stvari »proti prenovitvenim prizadevanjem v slovenski Cerkvi«. Isto velja glede družbene ureditve v Jugoslaviji. Vendar naj ne zamenjuje kritičnega gledanja in vrednotenja z natolcevanjem. Pri nas v zapadnem svetu kritika ni natolcevanje. Če je v socialističnih državah drugače, ni naša krivda.

2. Italijanska škofovska konferenca in tudi papež so pred volitvami v Italiji zavzeli stališča, ki so vsem znana; prav tako so znana stališča istih forumov po volitvah posebno glede nekaterih oseb iz vrst katoličanov, ki so dali svoje soglasje PCI. Rafko Vodeb se lahko strinja s takimi stališči in se lahko ne strinja. Saj se tudi v Italiji ne strinjajo vsi, posebno ne prizadejati Franzoni, La Valle in tovariši. Ali škofje nimajo pravice povedati svoje mnenje?

3. Križarske vojne so zgodovinsko dejstvo, o katerem so možna različna mnenja. Zakaj naj bi bilo samo Vodebovo pravilno?

3. V članku, ki ga je prinesel Katoliški glas, ni govora o Jugoslaviji. Pravi le: »Povsod tam, kjer je na oblasti marksizem, ni prostora za svobodo veroizpovedi, ako že vera ni izpostavljena naravnost hudemu preganjanju.« Zakaj trdi g. Vodeb, da se v članku namiguje na Jugoslavijo, da tam ni verske svobode? Članek je vendar splošnega značaja.

4. Kar je napisano pod št. 4, je popolnoma v soglasju s trditvami »kristjanov za socializem«. Ti so, ki se zmeraj potresa jo s pepelom pred vsakim komunistom.

5. Mi nič ne dvomimo, da so pisci pri Znamenju lahko tudi iskreni in pošteti. Vprašujemo le, ali je g. Vodeb iskren in pošten sedaj, ko piše in ureja »Znamenje«, ali je bil iskren in pošten prej, ko je bival v Rimu in je drugače pisal?

6. »Znamenje« hoče biti »brez nalepke«. Njegovo pisanje pa priča, v kateri tabor današnjih kristjanov spada.

Za zaključek še nekoliko hudobno vprašanje: »Znamenje« se je z glosami R. Vodeba in s člančičem inž. Hermana Stopnika »Trideset let prepoznano« vključilo v vrsto napadov na Katoliški glas v raznih časopisih v Sloveniji in tudi na javnih mitingih. Ali je »Znamenje« naredilo na lastno pobudo ali na namig od zgoraj?

(r+r)

Poletne čestitke

V počitniški zaspanosti, ki marsikoga tako prijetno zapelja v svet neke razumske odsotnosti in miselne lenobe, sem razmišljal o »Katoliškem glasu« in o njegovem mestu v tem našem zamejskem prostoru. Pred oči so mi prihajali številni »spopadi« z našimi preprostimi ljudmi, z nekaterimi kulturniki, študenti in časnikarji ter politiki. Priljubljen sem večkrat številnim izjavam, trditvam, navadnim besednim izbruhom in številnim napadom na goriški tedi. Prijetni, še bolj pa koristni so bili ti »spopadi«.

V razmeroma kratkem obdobju mi je bilo dano vsrkati vso to dolgo poplavo izjav, ki so šle od popolnoma obsedenega nekulturnega zadržanja do popolnoma oboževalnega odnosa, preko manj zaprtega in bolj objektivnega presojanja. Skoraj bi rekel, da »Katoliški glas« živi od teh skrajnosti. Na eni strani totalno zanikanje, odklon, prezir, zasmehovanje; na drugi totalna predanost, odobravanje, skoraj neizbežno oboževanje. Za eno stran je glasnik sovražstva, nadzadnjaštva in vsega, kar je s tem v zvezi, za drugo stran pa je »Katoliški glas« oltar resnice.

Zadeva je verjetno bolj enostavna: srednja pot, najboljša pot. »Katoliški glas« je tedi, ki ni vezan na nikogar in ki ni zapleten v kako bolj ali manj prikrito finansiranje s strani take ali drugačne oblasti. To mu je treba priznati.

Je pa tudi tedi, ki ga urejajo in sestavljajo navadni ljudje, ki so lahko tudi zmotljivi. Tudi to je treba priznati.

Vsekakor je pri »Katoliškem glasu« možen tudi dialog, je možna tudi odkrita izmenjava misli, je možno tudi neko kulturno razpravljanje. Vsaj tako je razvidno iz člankov, ki dokazujejo neko pravo mero dialektike in soočanja idej. To je treba tudi priznati in poudariti.

Izrek sicer pravi: Lastna hvala, cena mala. A tu ne gre za hvalo ali grajo. Gre za dejstva. Zelo redki so časopisi in revije v slovenskem prostoru, ki znajo pokazati določeno mero poguma. Našel bi jih na prste ene same roke. Poglejmo, kaj vse

BAZOVIŠKA ŽUPNIJA

obhaja 6. septembra žalostno obletnico — šestinsitridseto — ustrelnitve štirih slovenskih fantov Bidovca, Miloša, Marušiča in Valenčiča na kraški gmajni.

S tem v zvezi vabi vse župljane in prijatelje k sv. maši, ki bo v župnijski cerkvi 6. septembra ob 20.30.

Na praznik Marijinega rojstva, v sredo 8. septembra bo v Bazovici po sv. maši, ki bo ob 20.30 MARIJANSKA PROCESIJA, ki se v Bazovici vrši na ta dan vsako leto že od 1949.

izhaja v slovenskem časnikarskem svetu od Celovca prek Ljubljane skozi Trst do ameriške celine. Osebo pri toliki nakopičen tiskani besedi ostajam ravnodušen. Izberem si dve reviji in par časopisov, vse ostalo me enostavno ne zgane, mi enostavno ne pove nič, me enostavno pušči mrzlega.

»Katoliški glas« je med izbranimi. Če bi bil celo med najslabšimi, bi bil še vedno veliko boljši od številnih drugih. V prvi vrsti mu je treba priznati pogum in nenehno, vztrajno iskanje resnice. Gre za posebnost, ki je v slovenskem časnikarstvu redka. Če bi se lagal in bil v službi določene linije, bi njegov urednik ne bil zavrnjen na meji in tudi njegovi sodelavci bi lahko mirno krožili v območju dobro znane republike. Toda nekateri so nepopustljivi in moški, držijo se ruskega pregovora: Ena beseda beseda resnice tehta več ko veselje.

Je razumljivo, da te vrstice lahko vzbudijo nevoljo, posmeh, prezir, kritiko in še marsikaj. Vsakdo izmed nas lahko kaj pove na ta račun, a končno sprejme »Katoliški glas«. Če že ne drugače vsaj zaradi tega, ker vsak dan slišimo visokodoneče hvalnice določenemu časopisu, o »Katoliškem glasu« pa samo slabo. To se pravi, da »Katoliškega glasu« nihče javno ne hvali, zato ga bomo pa mi sami, mi naročniki in moralni podporniki. Mi si bomo privoščili tudi kako kritično pripombo in lahko tudi takoj eno.

»Katoliški glas« naj stalno poziva svoje naročnike in bralce, da bi kritično spremljali vsako zapisano besedo. Moralo bi biti do nekega izzivanja s strani uredništva, da bi bralci lahko izražali svoje pripombe in ocene, sicer bomo kar prijetno zadremali in hladno sprejemali, kar nam drugi ponujajo.

Prav gotovo bi do večje kulturne razgibanosti ne prišli samo preko kakih »psem uredniku«, ker bi lahko vsa stvar zdrknila na neko korespondenčno raven. Morali bi dobiti nove oblike. Predvsem bi morali razširiti krog sodelavcev, saj bi se v zamejstvu le našlo še kako bistro pero.

To pa iz preprostega razloga, ker mora »Katoliški glas« postati vedno bolj NAŠ tedi. In sicer zato, ker je vedno več ljudi, ki jim je resnica nadvse draga. Nočemo se klanjati lahkotnemu zaslužkarstvu, farizejskemu podložništvu in idejni zaspanosti nekaterih. Hočemo postati oporečniki, na strani resnice, z NASIM tednikom v roki.

Vsi poskrbimo, da bo NAS »Katoliški glas« vedno boljši.

Vaš naročnik

Domači praznik v Gropadi

Kljub hladnemu vremenu me je preteklo nedeljo 22. avgusta zanesla pot v prijazno kraško vas Gropado, kjer je bilo takoj opaziti nenavadno živahnost. Povedali so mi, da praznujejo opasilo svojega cerkvenega zavetnika sv. Roka. Dopolodne je bila v vaški cerkvi sv. maša in popoldne še večernice, ki jih je opravil župnik msgr. Živic iz Bazovice.

Po končanih cerkvenih opravilih popoldne se je praznovanje nadaljevalo s pestro kulturno-zabavno prireditvijo na prostem, ki so ji domačini dali posrečeno ime ljudska veselica. Ta res pristni domači praznik je obsegal otroško tekmovanje, tekmovanje odraslih v balinanju in humoristični program. Številno občinstvo je zlasti pritegnilo spored zabavnih točk, ki so

ga izvajali mladi domači igralci in ga je požrtvovalno pripravil in režiral Aleksander Mužina, tajnik športnega društva Gaje, ki je letošnje praznovanje »šagre« tudi organiziralo.

Vsem obiskovalcem prireditve, tako domačim kot iz drugih krajev, je poleg pestrega programa ugajala sproščena domačnost brez vsake fratelančne mešanice, kakršno Slovincem po naših vaseh že bolesto vsiljujejo razni festivali italijanskih strank. Zato gre organizatorjem iskreno priznanje, da ne sledijo slepo modi drugih, ampak da nudijo našim zavednim ljudem pošteno razvedrilo v slovenskem vzdušju in s tem pomagajo ohranjati naš življ pri domačem jeziku in na domači zemlji.

Zunanji udeležence

Opasilo sv. Jerneja v Mačkoljah

Mačkoljska cerkva, ki je bila od vsega začetka do nedavnega le podružnica opske fare, je stara že 324 let. To priča v kamen nad cerkvenimi vrati vklesana letnica 1652. A šele šest let kasneje, točno 8. II. 1658 jo je tržaški škof Marenzio posvetil v čast škofa in mučenca sv. Rufa in apostola sv. Jerneja. Iz župnijskih zapisov v Ospu je razvidno, da se je obhajalo v Mačkoljah opasilo sv. Rufa vsako prvo nedeljo januarja, a 24. avgusta na praznik sv. Jerneja je bila maša z blagoslovom. Ni znano, kdaj se je opustilo čiščenje sv. Rufa, kajti še med zadnjo vojno so takratni najstarejši domačini pripovedovali le o praznovanju majnice vsako prvo nedeljo v maju in o opasilu sv. Jerneja, kar se še vedno praznuje prvo nedeljo po 24. avgustu.

Ko so Mačkoljani nedeljo za nedeljo radevoljno in v zares velikem številu obiskovali božjo službo v župni cerkvi v Ospu, so s posebno veliko vnemo obhajali opasilo sv. Jerneja v domači cerkvi in na vasi sploh. Tedaj zlepa ni bilo vaščana, ki se ne bi bil udeležil jutranje in popoldanske pobožnosti v cerkvi. Domačini, ki so se iz katerega koli vzroka izselili iz vasi, so na dan opasila gotovo prišli domov po štruklje. In štruklji so morali biti kuhani. Opasilo se je zaključilo s šagro, to je s plesom na plesišču pod lipo, kjer je po navadi igrala domača godba na pihala; če pa te ni bilo, so prišli v goste godci s Plavji. Sprejeli so jih partnerji, ki so tudi vodili prvi ples. Vaščanka Ančka Cilka je pa prodajala kolače.

Tako je bilo tedaj. A dandanes, ko smo vsega presiti in smo se še molitve naveličali in celo plesne zabave preobedli, se je začelo dogajati, da je šlo že opasilo skoro neopazno mimo. Toda naša dolžnost je, da se potrudimo ohraniti stare običaje in da jih celo obnovimo, ako se preveč opuščajo.

Zato se je predsednik prosvete v Mačkoljah letos toplo zavezal, da se običaj že počasi zamirajočega opasila sv. Jerneja na novo pozivi in prilagodi to praznovanje današnjim časom in razmeram. Že dobrih deset dni pred praznikom so se začele priprave. Najprej je bilo treba obvestiti vaščane in jih povabiti k sodelovanju. Zato so se najprej pojavili lepaki, nato je sledilo oznanilo v cerkvi, dalje sestanek z župnikom, pritrkavanje že na god sv. Jerneja, v petek pred opasilom spovedovanje, v soboto krašenje cerkve. Končno so fantje in moške postavili topole okrog cerkve.

V nedeljo 29. avgusta so zvonovi v Mačkoljah še prav posebno slovesno vabili vernike k službi božji, ki se je letos vršila

tržaške novice

Veselje v božji hiši

V provincialni hiši šolskih sester v Trstu v ulici delle Docce pri Sv. Ivanu bodo 8. septembra imeli velik praznik: med sveto mašo ob 10.30 bodo položile večne obljube sestre Zorka Curk, Tereza Nascid, Alojzija Kutin in Lavrencija Salib. (Sestra Cecilija Gantar bo položila večne obljube v svoji domači župniji v Godoviču nad Idrijo v nedeljo 12. septembra.)

8. septembra bosta obhajali 50-letnico redovnega življenja sestra Silvana Troš in Maksimila Grmek, 25-letnico pa sestra

Gema Scheriau in Anzelma Krasna.

Sestram iskreno čestitamo in jim želimo obilo božje milosti!

Devin

Vsi bralci Katoliškega glasa prav gotovo poznajo cerkev sv. Janeza Krstnika v Stivanu pri Devinu, posvečeno leta 1932. Lep prostor, krasen zvonik, romanska cerkev, čudovito stebrišče in kupola, v cerkvi zanimive slike-praskanice umetnika Avgusta Černigoja privlačujejo vsakega za lepoto dojemljivega človeka.

Je pa ta cerkev tudi izredna privlačnost za tatove. V sedmih letih so jo že trikrat obiskali in oropali; dvakrat so pa poskušali, a jim ni uspelo.

Zadnja tatvina v tej cerkvi se je dogodila v noči med 16. in 17. avgustom. Tatovi so prinesli s seboj dolgo železno lestev in splezali na streho, tam pa skozi okno v cerkev. Odnegli so več predmetov in z vlomom v tabernakle napravili skupno škodo za približno 400.000 lir.

Po prvi in drugi tatvini (1969) smo dobili vse ukradene stvari nazaj; bomo videli, če bomo imeli tudi sedaj tako srečo. Nekdo je rekel, da je Janez Krstnik velik svetnik, in to nam daje nekaj upanja.

Devin je turistični kraj. Kako je torej s turizmom v Devinu? Turizma in turistov v Devinu — resnici na ljubo povedano — sploh ni. Kaj pa jim Devin more še nuditi? Zaprti grad z Rilkejevo zapuščino? Umazano morje brez plaže? Stari grad, ki je stalno zaprt, čeprav je tam urnik, ki pravi, da je obisk možen vsak dan zjutraj po dve uri in sicer od 8^h do 10^h (ko turisti in gospoda še spijo). Zakaj ne odstranijo lažnivega urnika? Tako postrežen turist ne bo več prišel obdudovati zaprtih vrat in raztrgane železne mreže, saj se mu zdi, da so ga s propagando za obisk imeli le za norca. Tako je pri nas s turizmom.

Mavhinje

Po dolgem času je naša farma skupnost iz Sestljana, Vižovelj, Cerovelj in Mavhinj v sredo 25. avgusta poromala k Višarski Mariji. Bilo nas je 50 romarjev, med njimi veliko mladih. Odpotovali smo zjutraj in ves čas imeli lepo vreme.

Ob 11. uri smo imeli sv. mašo na Višarjah. Daroval jo je domači župnik dr. Jožko Markuža, pridigal pa je p. Bogomil Remec, ki je lepo razvil misli o praktičnem krščanskem življenju. Vsi romarji so opravili sv. spoved in pristopili k obhajilu.

Po maši smo imeli prosto do treh popoldne. Mladina se je povzpela s prof. Venosijem na Lovce, ostali so pa uživali na

V nedeljo 12. septembra bo na Opčinah

28. MARIJANSKI SHOD

Začetek ob 15.30: procesija po vasi s kipom Fatimske Matere božje in sv. maša. Pristrčno vabljeni vsi Marijini častilci s Tržaškega in Goriškega!

..... ravne lepote in čudoviti razgled po vsej obmejni pokrajini. Pred odhodom z Višarj smo imeli v cerkvi še pete litanije Matere božje in blagoslov.

Nato smo se odpeljali k Belopeškemu jezeru. Tudi tu je bilo čudovito. Na poti nazaj smo se ustavili še v Trbižu in nato z veseljem razpoloženjem, ki nas je ves dan spremljalo, vrnili domov, ko je bila že tema.

V spominu so nam ostali lepi kraji kot tudi tisti, ki jih je potres hudo prizadel. Hvaležni smo bili Bogu, ki nam je naklonil lepo vreme, srečno vožnjo in ki nas varuje vsega hudega. Prepričani smo, da takšna romanja, povezana z izleti, utrjujejo našo župnijsko skupnost, ki jo sestavljajo štiri vasi.

★

■ V bolnišnici sodniškega zapora Poggio-reale v Neaplju je bil umorjen Domenico Tripodo, eden najbolj znanih voditeljev kalabriške mafije. Maščevalna roka druge mafije ga je sedaj spravila s poti, saj gre očitno za umor »po naročilu«.

■ Nad petsto ljudi se je udeležilo pogreba nemškega pastora Oskarja Brusewita, ki se je zažgal iz protesta zoper duhovno nasilje, ki ga izvajajo komunisti ned mladino v Vzhodni Nemčiji.

IZ ŽIVLJENJA NAŠIH LJUDI

Življenski jubilej zaslužne babice

V nedeljo 22. avgusta je Bogomila De Reya vd. Mužina, skoraj po celih Brdih znana babica, dočakala 90 let življenja. Rodila se je v Števerjanu, po izvoru pa je iz Kozane, saj je njen oče Franc, po poklicu mizar, bil tam doma. V Kozano pa so pl. Reya prišli iz gradiča na Ceglem pod Medano.

Da bi se naša jubilarntka usposobila za babico, je šla v jeseni 1914 v Trst na babiški tečaj, ko je Avstrija že bila v vojni. Na spomlad leta 1915, tik preden je Italija stopila v vojno, je dosegla diplomu za babico. Diploma je bila izdana v slovenščini.

Ko je italijanska vojska zasedla Brda, so ljudi deloma izselili, našo Milko pa odpeljali v Dolenje pri Mirniku. Tam je začela s svojim poklicem in ga vršila nad 40 let do 1958. Ob vsakem vremenu, ob vsaki uri podnevi in ponoči, peš in s kolesom je prebredla cela Brda. Okrog 8.000 novorojenčkom je pomagala priti na svet.

Sama je imela štiri otroke; ena hčerka je doma poročena, ostale so po svetu. Ob tem častitljivem življenskem jubileju se je s hvaležnostjo spominjamo in ji želimo še in še življenskih let.

Hvaležni Brici

Koroški Slovenci za bogoslovce v misijonih

Koroški Slovenci že 25 let podpirajo misijonske bogoslovce. Posamezne župnije ali celo posamezne družine pomagajo misijonskim kandidatom ves čas študija od začetka do nove maše. Doslej so v 25 letih koroške slovenske župnije pomagale 253 misijonskim bogoslovcem do oltarja. Misijonski škofje radi priznavajo našim koroškim rojakom, da bi brez njihove duhovne in finančne pomoči ne imeli toliko domačih poklicev.

Lep spomin

Kot poroča »Družina« iz Ljubljane, je okrog 600 Slovincem, zbranih na mednarodnem evharističnem kongresu v Filadelfiji (ZDA), ki se je vršil od 1. do 8. avgusta letos, sklenilo, da bodo vsako leto na predvečer pred praznikom Marije Pomocnice (po naše Marije Pomagaj), ki je 24. maja, po vseh domovih, kjer bivajo naši ljudje po svetu, prižgali lučko pred Marijino podobo v spomin na ta kongres in v znamenje in spomin na slovenska verska izročila. Obenem bo to tudi zahvala Materi božji za vse milosti, ki jih je naš narod prejel po njeni priprošnji v vseh dvanajstih stoletjih krščanstva med nami.

To bo res lepo zunanje znamenje in spomin na preteklost, a tudi opomin, naj ostanejo Slovenci še naprej zvesti Bogu, Cerki in svojemu narodu.

Ali se ne bi pridružili našim sorojakom po svetu tudi zamejski Slovenci? Ali bi ne bilo lepo, če bi tisti večer gorele lučke tudi po naših domovih, saj je bila Marija Pomagaj proglašena na evharističnem kongresu v Ljubljani leta 1935, malo pred drugo svetovno vojno, za Kraljico vseh Slovincem? Tako bi bili tudi mi v duhu povezani tisti večer z vsemi rojaki, raztresenimi po širnem svetu. Morda bodo to naredili tudi v Sloveniji in bi tako bili vsi v duhu zbrani ob Mariji, naši nebeški Materi.

★

● V japonskem mestu Osaka se je zbral okrog 40 katoliških zdravnikov, ki so izdali skupno resolucijo, v kateri odklanjajo prekinitve človeškega življenja s splavom. Pozivajo tudi ostale japonske zdravnike, sodelavce v poklicu, za skupen nastop v obrambo dragocenega in enkratnega človeškega življenja.

● Angolski državni predsednik je nedavno izjavil luandskemu nadškofu, da se lahko vrnejo v deželo vsi misijonarji, ki so morali med državljansko vojno Angolo zapustiti. To je za vse luandske škofove velika novica, saj bi duhovniki-domačini ne bili kos velikim potrebam angolske Cerkve.

Skupno tržaško-goriško romanje na Barbano bo 15. sept. Udeležimo se ga v čim večjem številu!

Seminar za goriške šolnike

Kot je sindikat slovenske šole - taništvo Gorica že svoj čas sporočil, bo letošnji jesenski seminar slovenskega jezika in kulture v Celju (hotel Celeia) od 15. do 24. septembra. Prihod udeležencev je določen dan prej, tj. 14. septembra.

Na svoji zadnji seji je sindikat preveril prošnje naših šolnikov in določil, da se bodo udeležili seminarja profesorji Sergij Dilizza, Lučana Budal, Neveča Budal, Hilarij Pelicon, Alfonz Koršič, Leopold Devetak, Nevenka Brič Devetak, Kazimira Blažič in učitelj Rudi Devetak ter učiteljica Petra Bresciani.

V obrambo štandreške zemlje

Odbor štandreških društev — Kmečko društvo, PD »Štandrež«, PD »Oton Župančič«, športno društvo »Juventina«, športno društvo »Velox«, ANPI — sklicuje zborovanje vseh štandrežcev, na katerem bodo razpravljali o perečih problemih glede razlašanja štandreške zemlje za razne infrastrukture (avtoport, industrijska cona, ljudske hiše, avtocesta in drugo).

Zborovanje bo v petek 3. septembra ob 20.30 v veliki dvorani prosvetnega doma »Anton Gregorčič« v Štandrežu (trg sv. Andreja).

Čestitke

V družini Loredane in Rudija Nanuta iz Štandreža se je rodila prvorojenka Martina. Ob srečnem dogodku jima čestitajo člani dramske družine PD »Štandrež«.

Doberdob

Smrt prvega demokratično izvoljenega župana povojne dobe

V soboto 28. avgusta je veliki zvon naznanil, da je odšel k večnemu počitku Miroslav Ferletič, prvi župan doberdobske občine druge povojne dobe, izvoljen na listi lipove veje. Zapustil je ženo in štiri otroke, star komaj 55 let.

Življenje mu ni dalo veliko sreče. Doma iz kmečke hiše, je mlad okusil teže druge svetovne vojne. V nemškem taborišču je spoznal svojo bodočo ženo, doma iz Belgije. Rodila mu je pet otrok, štiri dečke in eno deklico.

Posvetil se je svoji kmetiji in politično-upravnemu življenju. Ljubil je kulturo in slovensko pesem ter bil član cerkvenega pevskega zbora. Ker je imel večji del kmetije v trškiški nižini, je pred dvajsetimi leti zapustil Doberdob in se naselil v Staranzanu. Težko je zapustil domačo vas. Ločitev je postala tragedija, ko mu je kmalu po izselitvi morje iztrgalo najmlajšega sina Alfreda. Vračal se je v Doberdob zlasti ob pogrebi.

Bil je vedno nasmejanega obraza in se zanimal za najrazličnejše probleme, a v delo se je, da ga je v strcu vedno nekaj težilo. Smrt ga je zdaj vrnila domaći vasi. Svetlo kraško sonce ga je pozdravilo, ko se je v ponedeljek ob 17. uri v številnem spremstvu sorodnikov, prijateljev in znancev vrnil v mrtvašnem sprevedu v Doberdob, kjer ga je čakala nema množica domačinov. Drevesa ob cesti in na trgu, za katera je on kot župan poskrbel, so šušljala pritaženo pesem njegovi občutljivi duši.

Pozdravili so ga domači zvonovi, prav tisti, ki so pred šestindvajsetimi leti zapeli, da bi javili vsem občanom, da ima doberdobska občina svojega demokratično izvoljenega župana. Cerkevni pevski zbor mu je pel med službo božjo in ga s pesmijo spremil do groba.

Ob odprtem grobu, po opravljenem obredu domačega župnika A. Lazarja, mu je ob prisotnosti domačih upraviteljev in predsednika ter tajnika Slovenske skupnosti dr. Andreja Bratuža in dr. Damjana Paulina spregovorila Marija Ferletič, načelnica svetovalske skupine SSK v doberdobskem občinskem svetu.

V govoru je podala lik pokojnega župana, ki se ga povsod spominjajo kot dinamičnega človeka. Ljubil je svojo vas in svoje ljudstvo in si zanje prizadeval v težkih povojnih letih, ko je naše ljudi mučila brezposelnost. Trkajte in se vam bo odprlo! To je bilo njegovo geslo. In je trkal vsepovsod in vrata so se mu odpirala ter dajala zadoščenja.

»Ni vam bilo dano, da bi videli uresničene vaše želje in programe. Kakor se vam je v življenju vedno mudilo, tako se vam je mudilo leči k večnemu počitku. Dahi pa ste nam s svojim povratkom priložnost, da vas pridemo obiskat vsaj na domače pokopališče. Tu nas boste bodrili in opominjali pri težkem in odgovornem

delu, ki nas časa kot upravitelje, kot Slovence, kot pripadnike Slovenske skupnosti. Kot člani Slovenske skupnosti vam obljubljam, da bomo po vašem zgledu tudi mi z vztrajnostjo trkali, da se uresniči upravičena pričakovanja našega slovenskega človeka. Ko izgubljamo vas, izgubljamo tudi slovenskega kmeta. Za ta sloj se bomo še naprej prizadevali, da se mu ne bo odvzemala s trudom pridobljena zemlja. Opravili ste svojo narodno dolžnost; Bog daj, da bi tudi vsakdo izmed nas opravil svojo. V imenu vaših sodelavcev, v imenu SSK, ter, kot upam, da smem reči tudi v imenu vseh vaščanov in prisotnih iskrena vam hvala za vse, kar ste za našo vas in za našo slovensko družbo naredili. Zvoki slovenske pesmi naj vas spremljajo k vašemu počitku. Lahka vam bodi domača zemlja!»

Shod vernikov pri Sv. Ani

Sv. Ana je ena zadnjih župnij, ki so bile ustanovljene v Gorici. Vodi jo župnik Alberto De Nadai. Njegov način vodenja, zelo podoben tistemu, ki ga je imel sedaj v laiški stan prevedeni dom Franzoni pri Sv. Pavlu v Rimu, je povzročil napetost v fari. Eni so ga navdušeno sprejeli, drugi so ga odklonili. Farno občestvo se je razcepilo. Simpatizerji župnika so začeli prihajati k občestvenim shodom tudi od drugod in se prihajajo.

Ker je župnik De Nadai vedno bolj razvijal svoj način pastirovanja na način, ki ni v skladu s cerkvenim pojmovanjem župniške službe, ga je goriški nadškof msgr. Cocolin pozval, naj odstopi. Na ta poziv je župnik odgovoril s sklicanjem občestvenega shoda 20. junija letos. Vsi, ki so se zvrstili tedaj pri mikrofoni, so izrekli zahtevo, naj župnik ostane, ker da je s svojo dejavnostjo vnesel v Cerkev nekaj novega.

14. julija je msgr. Cocolin znova svetoval De Nadai, naj zapusti župnijo, češ da je postal njegov položaj nevzdržen. Župnik mu je odgovoril, da se mora pogovoriti s farno skupnostjo. Nadškof mu je svetoval, naj ne sklicuje shoda, a on ga je v soglasju z župnijskim občestvom vseeno sklical zadnjo nedeljo 29. avgusta. Sklenjeno je bilo, da se na shod pismeno povabi nadškofa in njegove pomočnike. Nadškof pa ni prišel niti ni koga v svojem imenu poslal.

Udeležba je bila polnoštevna, mnogo je bilo zlasti mladine, a tudi starejših ni manjkalo. Župnik je zmolil najprej molitev k Sv. Duhu, čemur je sledilo branje odlomka o izvoljenem ljudstvu iz svetega pisma stare zaveze. V govoru se je župnik skliceval na Kristusa, ki je zbiral ljudstvo ter ga opozarjal pred hinavščino pismoukov in farizejev. Župnik je zatrdil o sebi, da je vedno oznanjal le Kristusa in nikogar drugega. Ko deli zakramente ali mašuje, je duhovnik, izven tega pa je član župnijske skupnosti kot vsi ostali in se mu zdi zato prav, da vernike seznani o nastalem položaju. Nato je don Alberto prebral vrsto pisem, ki sta si jih izmenjala on in nadškof ter pisma med njegovo materjo in nadškofom.

Nad 20 župljanov je nastopilo pred mikrofonom. Vsi so dajali priznanje župniku in postavljali zahtevo, da ostane. Samo eden se je postavil na stran nadškofa, a je bil takoj izvižgan. Svojska strpnost »božjega« ljudstva! Shod se je zaključil z izjavo župnika, da bo ostal, čeprav s tem krši cerkveno disciplino. Volja cerkvene občine da mu pomeni več kot volja škofa. S tem je hote ali ne hote stopil na pot opata Franzonija ali nadškofa Lefebvra. Bog daj, da bi se ta zaplet končal v dobro dušo, ne pa v njih pohujšanje!

Sv. gora pri Gorici

Srebrni jubilej mašniškega posvečenja je obhajal na praznik sv. apostolov Petra in Pavla gvardijan samostana na Sv. gori frančiškan p. Pavel Krajnc. Doma iz Poljan nad Skofjo Loko je pred 25 leti opravil v svojem rojstnem kraju prvo daritev. Ze vrsto let razvija svojo uspešno dejavnost na Sv. gori, kjer si prizadeva zlasti za obnovo svetišča. Dobro je poznan tudi goriskim vernikom, saj se z njimi ponovno srečuje, ko prihajajo v Marijino cerkev. Na svoje spominske podobice je dal zapisati besede: »Naj stokrat nas razdruži čas, naj tisoč loči nas bregov, povsod nas druži Materin objem in blagoslov.«

G. jubilarntu želijo vsi, ki ga poznajo, zlasti svetogorski romarji, še vrsto življenjskih uspehov v službi slovenske Cerkve, frančiškanskega reda in svetogorske Matere božje.

SKD »HRAST« IZ DOBERDOBA

vabi na tradicionalni

praznik septembra

4. in 5. septembra

Sobota 4. septembra:

- 16.— Začetek praznika, razstava in pokušnja briških vin
- 20.30 Ples ob zvokih ansambla »The Waves«
- 21.— Briškola. Med nagradami sta tudi dva televizorja in dve kolesi

Nedelja 5. septembra:

- 10.— Nadaljevanje praznika
- 17.— Koncert ansambla »ATELSEK« iz Ljubljane. V odmoru nastop folklorne skupine »Val di Resia«. Nato ples ob zvokih ansambla »Atelšek«.

Deloval bo dobro založen buffet z domačim vinom, piščanci in klobasami. Ogledali si boste lahko tudi razstavo umetniških del.

Romanje na Sv. Višarje in izlet v Longarone

Za naše doberdobske romanje na Višarje se je kar z lahkoto nabralo 50 romarjev. V soboto 28. avgusta jutraj smo se ob dežju odpravili na pot, pa se je že pred Vidmom vreme razvedrilo in dežja ni bilo več, čeprav je na Goriskem lilo vse dopoldne. Mnogi so privrat potovali skozi potresno področje in videli na lastne oči strašno razdejano, bedno življenje v šotoriščih, pa tudi pridnost pri obnavljanju.

Ko smo dospeli na cilj pod žičnico, sta se dve tretjini romarjev povzpeli na vrh z vzpenjačo, ostale je avtobus potegnil do Žabnice, odkoder smo šli na Višarje kar peš, v duhu pokore kakor v starih časih. Najbolj pridni so bili najmlajši, ki so bili ves čas na čelu; mimogrede smo bili na planini, kjer smo se okrepčali z dobrim čajem, kakor je že stara navada.

Ostali naši sopotniki so bili medtem že pri mašah in zakramentih skupaj s številnimi romarji s Primorske, Kranjske in Stajerske. Duhovniki, ki oskrbujejo božjo pot, so nam govorili pri maši ob 4^h popoldne in pri naši občestveni maši ob 19^h. Uro nato je bila maša za romarje iz Gradca, po njej pa smo se skupaj udeležili procesije z lučkami okrog višarskega hriba in prepevali litanije Matere božje z odpevi. Procesijo smo zaključili v cerkvi z blagoslovom.

Ko smo stopili iz cerkve nas je objela lepa zvezdnata noč, spat pa se nikomur ni mudilo. Prepevali smo dolgo pred cerkvi, nakar smo se povzpeli še na hrib, kjer nam je Dušan zakuril lep kres. Tudi ob kresu smo prepevali, dokler ni dogorel.

Po počitku v ličnih romarskih domovih smo se razveselili sončnega nedeljskega jutra. Sonce je z rožnato zarjo obsijalo vrhove Julijcev, da kar nismo mogli od njih odtrgati svojega pogleda. Še enkrat smo se zbrali v cerkvi pri Mariji za nedeljsko mašo, pri kateri nam je g. Vinko Zakelj spregovoril, kako naj po Marijinem zgledu svoje krščanstvo udejstvimo v vsakdanjem življenju, ker je samo nedeljska maša le premla.

Pred deseto smo bili že spet vsi pri spodnji postaji žičnice in s tem je bil romarski del naše poti zaključen. Začel se je izlet. Pot nas je vodila po zeleni Karniji skozi Tolmeč, Ovaro, Comeglians in Rigolato do Forni Avoltri, kjer smo imeli opoldanski postanek za okrepčilo in počitek.

Čez prelaz pri Sappadi smo se obrnili v Cadore, kjer smo lahko občudovali lepe trge in vasi, ki se vedno bolj posvečajo dobičkanosnemu turizmu. Naslednji daljši postanek je bil v Longarone. Ogledali smo si kraj strašne nesreče ter jez, odkoder je voda udarila na mestece, ki je zdaj prav lično obnovljeno. Kot žalosten spomenik in opomin pa med novimi domovi sameva zvonik nekdanje cerkve in del cerkvene stavbe.

Dan se je že nagibal k večeru, zato smo tudi mi usmerili svojo pot proti domu mimo jezera S. Croce in mest Vitorio Veneto, Sacile in Pordenone. Pri Codroipu smo obrnili na Napoleonovo cesto in našli ob njej lepo gostišče »Pri grenadirjih«, kjer smo se odžejali. Mrak se je že spuščal na zemljo in v Doberdobo je zvonilo angelovo češčenje, ko smo z Marijino pesmijo, kot smo ga bili začeli, zaključili lepo romanje.

Novi inšpektor slovenskih salezijancev

S 15. avgustom je nastopil svojo službo novi inšpektor slovenskih salezijancev g. Rudi Borštnik, doslej ravnatelj v Zelmlju. Novi inšpektor je veliko let deloval kot profesor na višjih salezijanskih šolah v Spaniji. Dosedanji inšpektor Štefan Zerdin pa bo magister novincev kot je že bil pred leti.

Duhovniška imenovanja

Srečko Rejec, do sedaj župnik v Nabrežini, je bil imenovan za župnika v Jamljah; Bernard Spacapan, do sedaj župnik fare Jamlje-Dol odhaja v Gorico, kjer bo stolni vikar; Pietro Sambo je postal župnik v Versi, Alberto Valletta župnik v Papariano di Fiumicello, Franco Ciut župnik v Crauglio, Igino Pascuali župnik v Villesse; Francesco Plet odhaja iz Staranzana za župnika v Rudo; na njegovo mesto pride Luigi Fontanot.

Šport

Olympia v Tipani

V nedeljo 22. avgusta je bil v vasi Tipana v Slovenski Benečiji tradicionalni poletni praznik. V isti vasi delujejo tudi delovni tabori Slovenske Zamejske Skavtske Organizacije, ki so na sporedu v avgustu in v začetku septembra s tedenskimi izmenami.

Poleg dela za popravilo hiš in postavljanja montažnih hiš so skavti pomagali organizirati praznik. Kot ansambel so povabili »Vesele števčerske fante«, ki so občinstvo zabavali v soboto in nedeljo zvečer. V nedeljo pa je bil na sporedu športni program, pri katerem je sodelovala goriška Olympia. Najprej je bila odbojcarska tekma med ekipama ASFJR in Olympio z rezultatom 3-1 za Olympio. Potem pa so naši fantje pomagali domačinom pri vlečenju vrvi proti močni ekipi iz Collalto, ki so državni prvaki. Zmagali so nasprotniki z 2-1, toda en uspeh proti tako močni ekipi je bil že velik dosežek. Za sodelovanje so fantje dobili dva pokala.

Večer se je seveda končal ob kapljici in petju, ki tudi tamkajšnjim Slovincem razveže dušo in srce. Priprani smo, da je to bil le prvi korak pri bodočem sodelovanju na vseh področjih z Beneškimi Slovenci, ki bolj kot kdorkoli rabijo našo pomoč v narodnem osveščanju.

DAROVI

Za cerkev na Opčinah: N. N. za novo zastavo sv. Jerneja 10.000; žena in otroci v spomin Avgušтина Pahor 10.000; Justina Daneu v spomin Fani Daneu 5.000; Viktorija Sossi 10.000; razni 20.000 lir.

Za Finžgarjev dom na Opčinah: Justina Daneu v spomin Fani Daneu 5.000 lir.

Vsem plemenitim darovalcem Bog povrni, rajnim pa daj večni pokoj!

Porčila: 7.15 (samo ob delavnikih), 8.15, 11.30 (samo ob delavnikih), 13.15, 14.15, 17.15 (samo ob delavnikih), 20.15 in 22.45. Dejstva in mnenja: 14.30 (samo ob delavnikih).

Spot: (dnevno) ob 20.00 uri.

Spored od 5. do 11. septembra 1976

Nedelja: 9.00 Sv. maša iz župne cerkve v Rojanu. 9.45 Komorna glasba. 11.15 Mladinski oder: »Drečček in trije Marsovečki«. 12.00 Nabožna glasba. 12.15 Vera in naš čas. 14.30 Nedeljski vestnik. 15.45 Glasbeno popoldne. 17.00 »Slovenski Jurček«. Igra. 18.15 Nedeljski koncert. 20.45 Pratika. 22.10 Sodobna glasba.

Ponedeljek: 11.35 Opoldne z vami. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.30 V ljudskem tonu. 19.10 Odvetnik za vsakogar. 20.35 Slovenski razgledi. 22.15 Glasba.

Torek: 11.35 Pratika. 12.50 Revija glasbil. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.30 Komorni koncert. 19.10 Podvodna arheologija. 19.25 Južna Amerika igra in poje. 20.35 Rossini: »Pepelka«, opera. 22.00 Glasba.

Sreda: 11.35 Opoldne z vami. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.30 Deželni koncerti. 19.10 Avtor in knjiga. 20.35 Simfonični koncert. 22.10 Glasba za lahko noč.

Četrtek: 11.35 Slovenski razgledi. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.30 Polifonija. 19.10 A. Rebula: Po deželi velikih jezer. 19.25 Za najmlajše. 20.00 Glasbeni utrinki. 20.35 »Zasebna galerija«, drama. 21.50 Glasba.

Petek: 11.35 Opoldne z vami. 17.00 Za mlade poslušavce. 19.10 Na počitnice. 20.00 Glasbeni utrinki. 20.35 Koncert. 21.00 Glasba za lahko noč.

Sobota: 11.35 Poslušajmo spet. 15.45 Avtoradio. 17.00 Motivi nedavne preteklosti. 18.30 Klasiki 20. stol. 19.10 Ženski liki v romanu. 19.40 Pevska revija. 20.30 »Primož Trubar na Gorškem«, igra. 21.30 Lahka glasba.

OBVESTILA

Tiskovna konferenca, na kateri bodo predstavljeni časnikarjem in javnosti letošnji predavatelji XI. študijskih dni »Draga 76«, bo na sedežu Društva slovenskih izobražencev v Trstu, ul. Donizetti 3, v petek 3. septembra ob 18. uri.

Združenje staršev osnovne šole in otroškega vrta na Opčinah sporoča: z letošnjim šolskim letom ustanovi tržaška občina novo sekcijo slovenskega otroškega vrta na Opčinah. O tem bomo razpravljali na sestanku, ki bo v petek, 3. IX. 76 ob 20. uri v Prosvetnem domu na Opčinah. Zaradi važnosti problema je zaželen štetična udeležba.

★
Za sklad Katoliškega glasa: E. M., Zabnice, 10.000 lir.

Za Sv. goro: častilec M. B. 50.000 lir.

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski 70 lir, osmrtnice 100 lir, k temu dodati 12 % davek IVA.

Odgovorni urednik: msgr. dr. Fr. Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo

Ob drugi obletnici smrti drage mame

Lidije Klanjšček

Kako vse pusto je brez Tebe, o mama! Čeprav je nebo jasno, mi ne vidimo več sonca; v naših srcih je temačno in megleno.

Vse, vse si, draga mama, odnesla s seboj: naše veselje, naše zadovoljstvo, našo srečo. Eno pa si nam pustila tostran groba: svojo ljubezen, ki je tudi črna zemlja ni mogla pokriti.

Zdaj zemlja teža krije
lepi Tvoj obraz,
a blago srce Tvoje
je še tu pri nas.

Stevarjan - Gorica, 1. septembra 1976